

Byla C-374/22

Prašymas priimti prejudicinį sprendimą

Gavimo data:

2022 m. birželio 8 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Conseil d'État (Belgija)

Sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2022 m. gegužės 18 d.

Pareiškėjas:

XXX

Atsakovas:

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

**CONSEIL D'ÉTAT, SECTION DU CONTENTIEUX ADMINISTRATIF
(VALSTYBĖS TARYBA, ADMINISTRACINIŲ BYLŲ SKYRIUS)**

XI KOLEGIJOS

SPRENDIMAS

Nr. 253.779 2022 m. gegužės 18 d.

<...>

Bylos šalys:

XXX,

<...>

prieš

Commissaire général

aux réfugiés et aux apatrides

(Pabėgėlių ir asmenų be pilietybės
generalinis komisaras)

I. Skundo dalykas

1. 2020 m. gegužės 25 d. pateiktame skunde XXX prašo panaikinti 2020 m. balandžio 17 d. *Conseil du contentieux des étrangers* (Užsieniečių bylų taryba (Belgija), toliau – CCE) sprendimą.

II. <...>

<...> [procedūra]

III. Bylai nagrinėti naudingos faktinės aplinkybės

Pareiškėjas nurodo, kad jis yra Gvinėjos pilietis. Jis atvyko į Belgiją 2007 m. lapkričio 7 d.

Pareiškėjas pateikė pirmąjį tarptautinės apsaugos prašymą, kuris buvo atmestas.

Tada jis pateikė dar du tarptautinės apsaugos prašymus, kuriuos kita bylos šalis atsisakė nagrinėti.

2019 m. sausio 29 d. pareiškėjas pateikė ketvirtą tarptautinės apsaugos prašymą. Grįsdamas savo prašymą pareiškėjas, be kita ko, nurodė, kad jis yra dviejų Belgijoje gimusių vaikų, kurie, kaip ir jų motina, ten buvo pripažinti pabėgėliais, tėvas.

2019 m. spalio 2 d. kita šalis nusprendė, kad šis ketvirtasis prašymas yra nepriimtinas.

2019 m. spalio 15 d. pareiškėjas pateikė skundą dėl šio 2019 m. spalio 2 d. sprendimo.

2020 m. balandžio 17 d. ginčijamu sprendimu [CCE] atmetė šį skundą.

IV. Pirmasis skundo pagrindas

Pareiškėjo teigimu, pirmasis skundo pagrindas pateiktas dėl „*Loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers*“ (1980 m. gruodžio 15 d. Įstatymas dėl užsieniečių atvykimo į šalį, įsikūrimo ir buvimo šalyje bei išsiuntimo iš jos) [toliau – 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymas arba Užsieniečių įstatymas] 39/65 ir 48/3 straipsnių; [2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos] direktyvos [2011/95/ES] dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo pabėgėlių ar asmenų, galinčių gauti papildomą apsaugą, statuso ir suteikiamos apsaugos pobūdžio standartų [OL L 337, 2011, p. 9] 23 straipsnio; [SESV] 288 straipsnio“ pažeidimo.

IV.1. <...> [prejudiciniamis klausimams nesvarbi informacija]

IV.2. Antroji dalis

A. Šalių argumentai

Pareiškėjas nurodo, kad „<...> Direktyvoje 2011/95 [23 straipsnio 2 dalis] yra įtvirtinta valstybių narių pareiga suderinti savo nacionalinę teisę taip, kad [tarptautinės apsaugos] gavėjo statusą turinčio asmens šeimos nariai galėtų prašyti 24–35 straipsniuose išvardytų lengvatų“, kad „<...> Direktyvos [2011/95] 23 straipsnis vis dėlto nebuvo perkeltas <...> [i] Belgijos teisę, visų pirma nepilnamečio pabėgėliu pripažinto asmens (tokio kaip pareiškėjas) tėvams“, kad „<...> 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 10 straipsniu suteikiama teisė į šeimos susijungimą tam tikriems tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariams, jeigu jie atitinka įstatyme nustatytas sąlygas <...>“, kad „pirma, sąvoka „šeimos narys“, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2011/95 23 straipsnį, yra platesnė nei 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 10 straipsnyje vartojama sąvoka „šeimos nariai“, kad „1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 10 straipsnio 1 dalies 7° punkte pripažįstama užsieniečio, pripažinto pabėgėliu, tėvo teisė į šeimos susijungimą, jei pastarasis yra nelydimas nepilnametis užsienietis“, kad „jei vaikas yra lydimas, kaip pareiškėjo dukters atveju, teisė į šeimos susijungimą nesuteikiama“, kad „antra, 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 10 ir 12a straipsniuose nustatytos šeimos susijungimo (priimtino ir esminės) sąlygos, todėl pabėgėlio teisė į šeimos gyvenimą nesuteikiama automatiškai“, kad „iš to, kas pirmiau išdėstyta, matyti, jog 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 10 straipsniu nėra visapusiškai į nacionalinę teisę perkeltas Direktyvos 2011/95 23 straipsnis“, kad „jis nebuvo į nacionalinę teisę perkeltas ir 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 9a straipsniu“, kad „šis straipsnis susijęs su leidimu būti šalyje (o ne įleidimu į ją) jam taikomomis priimtino ir turinio sąlygomis, pagal kurias šeimos narys negali pasinaudoti pirmiau minėtomis lengvatomis“, kad <...> <...> nevisiško Direktyvos [2011/95] 23 straipsnio perkėlimo į nacionalinę teisę pakanka, kad būtų sukurta teisė į tarptautinės apsaugos gavėjo statusą“, kad „nacionalinė teisė turi būti aiškinama pagal Direktyvos [2011/95] 23 straipsnio 2 dalį, kad būtų užtikrintas jos veiksmingumas remiantis pirmiau nurodyta jurisprudencija“, kad „<...> Direktyvos [2011/95] 23 straipsniu siekiama tikslo išlaikyti pabėgėlio šeimos vientisumą“, kad „šis tikslas jau nurodytas Direktyvos [2011/95] [16 ir 18] konstatuojamosiose dalyse <...>“, kad „Belgijos įstatymų leidėjas nepatvirtino *sui generis* statuso, kuriuo į nacionalinę teisę būtų konkrečiai perkeltas Direktyvos 2011/95 23 straipsnis, kad tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariai galėtų pretenduoti į Direktyvos 2011/95 24–35 straipsniuose nurodytas lengvatas“, kad „šiomis aplinkybėmis nacionalinis teismas turi išaiškinti tarptautinei apsaugai taikomą bendrojoje teisėje nustatytą teisinį režimą, t. y. Įstatymo 48/3 straipsnį, remdamasis Direktyvos 2011/95 23 straipsniu, kad būtų užtikrintas šios nuostatos veiksmingumas“, kad „tarptautinės apsaugos statuso suteikimas tokios apsaugos gavėjo šeimos nariams yra vienintelis mechanizmas, padedantis <...> išsaugoti šeimos vientisumą ir suteikiantis šeimos nariams galimybę prašyti 24–35 straipsniuose nurodytų lengvatų“, kad „<...> šios

lengvatos yra susijusios su pabėgėlio arba tarptautinės apsaugos gavėjo statusu ir priskirtos antraštinei daliai „Tarptautinės apsaugos pobūdis“, kad, „pavyzdžiui, direktyvos 24 straipsnyje reikalaujama, kad valstybė narė išduotų leidimą gyventi „iškart po tarptautinės apsaugos suteikimo“, o „25 straipsnyje numatyta, jog valstybė narė išduoda pabėgėlio statusą turintiems asmenims kelionės dokumentus, kurių forma nustatyta Ženevos konvencijos papildomame dokumente, kad jie galėtų keliauti už jų teritorijos ribų, nebent dėl privalomų nacionalinio saugumo ar viešosios tvarkos priežasčių būtų reikalaujama kitaip“, kad „beje, pastaroji lengvata suteikiama tik asmenims, kuriems suteikta tarptautinė apsauga“, kad „[...skundžiamo sprendimo [, kuriame teigiama, jog] „aplinkybė, kad Direktyvos [2011/95] 23 straipsnio perkėlimas į nacionalinę teisę yra netobulas, net jei tarsime, kad jis buvo atliktas, nepakanka, kad tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariams būtų suteikta teisė įgyti tokį pat statusą“, <...> pažeidžiamas <...> Direktyvos 2011/95 23 straipsnio ir [SESV] 288 straipsnio veiksmingumas“, kad „neperkėlus Direktyvos 23 straipsnio į nacionalinę teisę, 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 48/3 straipsnis turi būti aiškinamas pagal Direktyvos 23 straipsnį, kad būtų laikomasi Sutarties 288 straipsnio“, kad „nepritaikius nacionalinės teisės nuostatų taip, kad pagal jas pabėgėlio šeimos nariai galėtų prašyti 23 straipsnyje [išvardytų] lengvatų, teisminės institucijos privalo imtis visų būtinų priemonių direktyvoje numatytam rezultatui pasiekti“, kad „vienintelis būdas pasiekti šį rezultatą, t. y. išlaikyti vaiko pabėgėlio šeimos vientisumą, suteikiant jo tėvui galimybę prašyti tam tikrų lengvatų, įskaitant kelionės dokumento suteikimą, – suteikti tokiam tėvui išvestinę tarptautinę apsaugą“, <...>. [pasikartojimai arba nereikšmingi svarstymai]

Atsikirsdama kita bylos šalis teigia, kad „<...> [pareiškėjas vis dar] nenurodė, kodėl Užsieniečių bylų taryba (CCE), vadovaudamasi Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimu, negalėjo teisėtai konstatuoti, kad [Direktyvos 2011/95] 23 straipsnyje numatytas ne tarptautinės apsaugos statuso gavėjo suteikimas, o tik galimybė naudotis šios direktyvos] 24–35 straipsniuose nurodytomis lengvatomis“, kad „nors kita šalis nurodo, kad nevisiško 23 straipsnio perkėlimo į nacionalinę teisę pakanka, kad atsirastų teisė gauti tarptautinės apsaugos gavėjo statusą, ji neišdėstė jokio argumento, kuriuo remdamasi galėtų įrodyti, jog šia nuostata siekiama tarptautinės apsaugos gavėjo statusą turinčio asmens šeimos nariams suteikti tarptautinės apsaugos gavėjo statusą, o ne vien [Direktyvos 2011/95] 24–35 straipsnyje numatytas lengvatas“, kad pagal „šios direktyvos 3 straipsnį valstybė narė gali, [taikydama] „palankesnę teisės normą“, suteikti tarptautinę apsaugą šeimos nariui“, kad „šios galimybės nepakanka, kad būtų sukurta teisė, kurios asmenys galėtų reikalauti, jei valstybė nepasinaudotų šia [galimybe]“, kad „Belgija nėra priėmusi palankesnių teisės normų <...>“, kad „nors pareiškėjas mano, jog Direktyvos [2011/95] 23 straipsnis nebuvo tinkamai perkeltas į Belgijos teisę, net jeigu jis pateiktų CCE savo argumentus šiuo klausimu, CCE bet kuriuo atveju neturi jurisdikcijos spręsti, ar šios direktyvos 24–35 straipsniuose nurodytos lengvatos turi būti suteiktos, ar ne, ir ar šis 23 straipsnis visiškai, ar nevisiškai perkeltas į nacionalinę teisę“, kad „argumentai, grindžiami Sąjungos teisės viršenybe ir aiškinimo principais, negali paskatinti CCE perimti įgaliojimų, kurių ji neturi“, kad „CCE teisėtai galėjo

nuspręsti, jog, atsižvelgiant į vaiko interesus ir pagarbą pareiškėjo šeimyniniam gyvenimui, bet kuriuo atveju negalima įtvirtinti tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nario teisės įgyti tokį patį statusą, kokį turi pastarasis <...>“.

Pareiškėjas atsiliepime nurodo, kad „atsakovas pasisako už tokį požiūrį į direktyvos 23 straipsnį, dėl kurio ši nuostata netenka bet kokio veiksmingumo ir efektyvumo“, kad „ginčijamasi ne dėl tiesioginio direktyvos 23 straipsnio veikimo (t. y. tiesioginio rėmimosi į Belgijos teisę neperkeltomis ES teisės nuostatomis), o dėl teisingo nacionalinės teisės aiškinimo pagal šį 23 straipsnį, siekiant užtikrinti jo veiksmingumą“, kad „nurodant pareiškėjui kreiptis į daugybę institucijų ir juridikcinių subjektų, kad jis galėtų individualiai ginti Direktyvos [2011/95] 24–35 straipsniuose nurodytas teises, kurios Europos teisės aktų leidėjo kvalifikuojamos kaip „tarptautinės apsaugos pobūdis“, panaikinamas Direktyvos 2011/95 23 straipsnio veiksmingumas ir tikrai nesiekiamas šios direktyvos tikslo (be kita ko, išlaikyti pabėgėlio šeimos vientisumą ir atsižvelgti į vaiko interesus)“, kad „nevisiškas šio 23 straipsnio perkėlimas lemia tai, kad nepilnametis pabėgėlis patenka į nesaugią padėtį, nes vienas iš jo tėvų nesinaudoja statusu, garantuojančiu jam direktyvos 24–35 straipsniuose [išvardytas] lengvatas (įskaitant teisę gauti leidimą gyventi, taip pat teisę įsidarbinti, mokytis, naudotis sveikatos priežiūros paslaugomis, būstu...)“, kad „dėl Užsieniečių bylų tarybos kompetencijos 1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 39/2 straipsnyje nustatyta, jog Taryba gali pakeisti skundžiamą sprendimą“, kad „dėl to ji yra visiškai kompetentinga suteikti pareiškėjui prašomą pabėgėlio statusą“, kad „be to, kaip nurodė Teisingumo Teismas, ji privalo aiškinti vidaus teisę „kiek įmanoma, atsižvelgdama į nagrinėjamos direktyvos tekstą ir tikslą, kad būtų pasiektas šia direktyva siekiamas rezultatas, taigi, laikytis SESV 288 straipsnio trečios pastraipos“, kad „Teisingumo Teismas [patikslino], jog reikalavimas laikytis nacionalinės teisės aiškinimo iš tikrųjų būdingas SESV sistemai, nes pagal ją nacionaliniams teismams leidžiama savo kompetencijos ribose užtikrinti visišką Sąjungos teisės veiksmingumą“, kad „be to, antrinio pabėgėlio statuso suteikimas visiškai suderinamas su Sąjungos teise (2018 m. spalio 4 d. Sprendimas *Ahmedbekova*, C-652/16, EU:C:2018:801)“, kad „pareiškėjas apgailestauja, kad vaiko interesai ir nepilnamečio pabėgėlio statuso veiksmingumas dar kartą nagrinėjami (atsakovo ir Užsieniečių ginčų tarybos) tik kaip papildomas klausimas ir kad šis interesas nėra svarbiausias argumentas“, kad „pareiškėjas <...> primygtinai teigia, jog siūlomi pateikti prejudiciniai klausimai yra svarbūs“ ir kad jie „iš tikrųjų skiriasi nuo klausimų, dėl kurių priimtas Sprendimas *Ahmedbekova*“. [pasikartojimai arba nereikšmingi svarstymai]

Per posėdį šalims buvo užduotas klausimas dėl Direktyvos [2011/95] 23 straipsnio taikymo pareiškėjo situacijai, nes iš tos pačios direktyvos 2 straipsnio [j punkto] matyti, kad tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariams <...> [minėta] direktyva <...> /<...> taikoma „tiek, kiek šeima jau egzistavo kilmės šalyje“, ir kad iš pareiškėjo paaiškinimų matyti, jog jo šeima nebuvo sukurta kilmės šalyje, bet buvo sukurta Belgijoje, nes ten gimė jo vaikai.

Pareiškėjas iš esmės nurodo, kad jo šeima nebuvo sukurta kilmės šalyje, kad ji nepatenka į materialinę Direktyvos [2011/95] taikymo sritį siaurąja prasme, kad vis dėlto jis nurodė, jog jo vaikai nuo jo priklausomi, kad dėl jo vaikų interesų jam turi būti suteikta tarptautinė apsauga, kad būtina išplėsti sąvoką „šeimos nariai“, kaip ji apibrėžta Direktyvoje [2011/95] pagal jos 18, 19 ir 38 konstatuojamąsias dalis, siekiant atsižvelgti į vaikų interesus ir priklausomumą. <...>.

Kita šalis iš esmės teigė, kad kartu aiškinant Direktyvos [2011/95] 2 straipsnio j punktą ir 23 straipsnį, į 23 straipsnio taikymo sritį nepatenka šeimos, kuri [nebuvo] sukurta kilmės šalyje, nariai, kad aiškinant 18, 19 ir 38 konstatuojamąsias dalis negalima [pakeisti] šios išvados, kad net jei šeimos nario sąvoka būtų išplėsta, ji reiškia, jog šeima [turi būti] sukurta kilmės šalyje, o nagrinėjamu atveju taip nėra, kad nors 18, 19 ir 38 konstatuojamosiose dalyse reikalaujama atsižvelgti į vaiko interesus, tuo siekiama padėti valstybėms narėms išaiškinti direktyvą, tačiau tai negali prieštarauti aiškioms 2 straipsnio j punkto nuostatomis ir tuo negalima pateisinti 23 straipsnio taikymo.

B. Vertinimas

<...> [nereikšmingi svarstymai]

Direktyvos [2011/95] 23 straipsnyje nustatyta:

1. Valstybės narės užtikrina galimybę išsaugoti šeimos vientisumą.
2. Valstybės narės užtikrina, kad tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariai, kuriems patiems tokia apsauga negali būti suteikta, turėtų teisę į 24–35 straipsniuose nurodytas lengvatas nacionalinių procedūrų nustatyta tvarka, kiek tai suderinama su šeimos nario asmeniniu teisiniu statusu. <...>

<...>“ [nereikšmingi svarstymai].

Tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariai apibūdinti minėtos direktyvos 2 straipsnio j punkte, kuriame teigiama:

„Šioje direktyvoje vartojamų terminų apibrėžtys: šeimos nariai – tiek, kiek šeima jau egzistavo kilmės šalyje, toliau išvardyti tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariai, kurie yra toje pačioje su tarptautinės apsaugos prašymu susijusioje valstybėje narėje:

- <...> [nereikšmingos nuostatos]
- tėvas, motina ar kitas suaugęs asmuo, pagal atitinkamos valstybės narės teisę ar praktiką atsakingas už tarptautinės apsaugos gavėją, jei tas apsaugos gavėjas yra nepilnametis ir nesusituokęs;“.

Viena iš 24–35 straipsniuose nurodytų lengvatų, kurių suteikimas numatytas 23 straipsnyje [2 dalis], yra Direktyvos [2011/95] 24 straipsnyje numatytas

leidimas gyventi šalyje. Kita bylos šalis neginčija, kad Belgijos teisėje pareiškėjo situacijoje nenumatoma teisė gyventi šalyje pagal nuostatas, kuriomis į nacionalinę teisę perkelta Direktyva [2011/95]. Pareiškėjas yra dviejų nepilnamečių vaikų, gimusių Belgijoje ir ten pripažintų pabėgėliais, tėvas. Taigi šeima [buvo] sukurta Belgijoje, o ne kilmės šalyje.

[1980 m. gruodžio 15 d.] įstatymo 10 straipsnio 1 dalies 1 punkto 7 papunktyje numatyta, kad teisę gyventi šalyje turi „užsieniečio, pripažinto pabėgėliu pagal 48/3 straipsnį arba turinčio papildomą apsaugą, tėvas ir motina, kurie atvyksta gyventi kartu su juo, jeigu jis yra jaunesnis nei aštuoniolikos metų ir atvyko į Karalystę nelydimas pilnamečio užsieniečio, kuris yra už jį atsakingas pagal įstatymą, o vėliau toks asmuo faktiškai neapsiėmė jo globoti arba, atvykęs į Karalystę, jis buvo paliktas vienas“. Ši nuostata netaikoma pareiškėjui, nes jo nepilnamečiai vaikai į Belgiją neatvyko nelydimi už juos atsakingo pilnamečio užsieniečio.

Valstybės Taryba abejoja, ar Direktyvos [2011/95] 23 straipsnis taikytinas pareiškėjo situacijai, nes tos pačios direktyvos 2 straipsnio j punkte nurodyta, kad tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariams Direktyva 2011/95/ES taikoma tiek, „tiek, kiek šeima jau egzistavo kilmės šalyje“. <...> [pakartojimai]

Todėl Europos Sąjungos Teisingumo Teismui turėtų būti pateiktas prejudicinis klausimas dėl Direktyvos [2011/95] 23 straipsnio taikymo pareiškėjo situacijai. Reikia užduoti [pirmuosius du] klausimus [išdėstyti rezoliucinėje dalyje].

– <...> [dviejų pirmųjų klausimų tekstas].

Jei Europos Sąjungos Teisingumo Teismas į šiuos klausimus atsakytų, kad pareiškėjo situacijai taikytinas Direktyvos [2011/95] 23 straipsnis, pareiškėjas iš esmės teigia, kad ši nuostata, kuri nėra tinkamai perkelta į Belgijos teisę, veikia tiesiogiai, todėl Belgija yra įpareigota suteikti jam tarptautinę apsaugą. Kartu pareiškėjas teigia, kad nacionalinė teisė turi būti taikoma taip, kad atitiktų Sąjungos teisę, ir kad siekiant įgyvendinti Direktyvos [2011/95] 23 straipsnį, kuris nebuvo perkeltas į nacionalinę teisę, 1980 m. gruodžio 15 d. Įstatymo 48/3 straipsnis, susijęs su pabėgėlio statuso suteikimu, turi būti aiškinamas taip, kad pagal jį galima suteikti jam tarptautinę apsaugą.

Conseil d'État (Valstybės Taryba) mano, kad, kol Europos Sąjungos Teisingumo Teismas priims sprendimą dėl šiame sprendime išdėstytų klausimų, pagal Direktyvos [2011/95] 23 straipsnį nereikalaujama suteikti tarptautinės apsaugos šioje direktyvoje nurodyto tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariams. Atrodo, kad šioje nuostatoje numatytas tikslai 24–35 straipsniuose nurodytų lengvatų suteikimas šeimos nariams, kurie individualiai neatitinka sąlygų, būtinų tarptautinei apsaugai gauti. Be to, 1980 m. gruodžio 15 d. Įstatymo 48/3 straipsnyje nenumatyta galimybė suteikti tarptautinę apsaugą asmenims, tokiems kaip pareiškėjas, kurie individualiai neatitinka būtinų reikalavimų jai gauti. Todėl 1980 m. gruodžio 15 d. Įstatymo 48/3 straipsnio aiškinimas, kuriuo

remiasi pareiškėjas ir pagal kurį jam gali būti suteikta šia nuostata grindžiama tarptautinė apsauga, yra aiškinimas *contra legem*.

Conseil d'État atrodo, kad, kol Europos Sąjungos Teisingumo Teismas priims sprendimą dėl šiame sprendime pateiktų klausimų, jeigu Direktyvos [2011/95] 23 straipsnis būtų taikytinas pareiškėjui ir veiktų tiesiogiai nebūdamas perkeltas į nacionalinę teisę, pareiškėjas galėtų reikalauti pasinaudoti tuo, kas, atrodo, numatyta 23 straipsnyje, t. y. 24–35 straipsniuose nurodytomis lengvatomis, visų pirma 24 straipsnyje numatytu leidimu gyventi šalyje, kurį turėdamas jis galėtų kartu su šeima teisėtai gyventi Belgijoje. Antra, neatrodo, kad tiesioginis Direktyvos [2011/95] 23 straipsnio veikimas reiškia, jog pareiškėjui suteikiama tai, kas šioje nuostatoje nenumatyta, t. y. tarptautinė apsauga, nors pareiškėjas individualiai neatitinka jai gauti būtinų sąlygų.

Kadangi *Conseil d'État* yra paskutinės instancijos teismas, ji privalo kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą, kaip to prašo pareiškėjas, dėl galimo tiesioginio Direktyvos [2011/95] 23 straipsnio veikimo ir jo sukeltamų pasekmių.

Todėl reikia užduoti [trečiąjį ir ketvirtąjį] [rezoliucinėje dalyje nurodytus] klausimus

- <...> [trečiojo ir ketvirtojo klausimų tekstas]

Šis klausimas [yra penktasis rezoliucinėje dalyje išdėstytas klausimas].

- <...> [penktojo klausimo tekstas]

V. Antrasis skundo pagrindas

A. Šalių argumentai

Antrasis pareiškėjo skundo pagrindas susijęs su „1980 m. gruodžio 15 d. įstatymo 39/65 ir 48/3 straipsnių bei 57/1 straipsnio 4 dalies <...>, Direktyvos 2011/95 20 ir 23 straipsnių <...>, Europos žmogaus teisių konvencijos (toliau – EŽTK) 8 straipsnio, Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 7 ir 24 straipsnių, Tarptautinės vaiko teisių konvencijos 3 straipsnio“ pažeidimu <...>“.

Pareiškėjas teigia, kad „Tarptautinės vaiko teisių konvencijos 3 straipsnyje įtvirtinta geriausių vaiko interesų sąvoka taip pat įtraukta į Direktyvą 2011/95 [20 straipsnio 5 dalis] ir [Chartijos] 24 straipsnį“, kad „pareiškėjo šeimyninis gyvenimas su dukra, kuri yra pripažinta pabėgėle Belgijoje, saugomi pagal EŽTK 8 straipsnį ir Chartijos 7 straipsnį“, kad „atsakydama Užsieniečių bylų nagrinėjimo taryba nurodo, kad nesupranta, kodėl „atsižvelgimo į geriausius vaiko interesus pakaktų, kad tarptautinės apsaugos gavėjo aukštutinės linijos giminaičiui būtų suteikta teisė įgyti tą patį statusą, kaip ir pastarajam“, kad „nei kita šalis, nei [CCE] neteikia pirmenybės pareiškėjo dukters interesams“, kad „siekiant

užtikrinti, kad būtų užtikrinta pagarba Europos Sąjungos chartijoje įtvirtintoms pagrindinėms teisėms, paprasta valstybės narės galimybė, numatyta Sąjungos antrinės teisės akte, gali būti paversta tikra tos pačios valstybės narės pareiga <...>“, <...> kad „net ir nesant Direktyvos 2011/95 23 straipsnyje nustatytos formalios pareigos suteikti pabėgėlio statusą turinčio asmens vienam iš tėvų tokį pat tarptautinės apsaugos gavėjo statusą, ši pareiga kyla iš Direktyvos 2001/95 20 ir 23 straipsnių, aiškinamų kartu su Chartijos 7, 18 ir 24 straipsniais, [Europos žmogaus teisių konvencijos] 8 straipsniu ir Tarptautinės vaiko teisių konvencijos 3 straipsniu“, kad „pagal šiuo metu galiojančią Belgijos teisę, kurios nuostatos pareiškėjui nėra pagrindas pasinaudoti šeimos susijungimo galimybe jo dukters atžvilgiu, [CCE] <...> [turėjo] atlikti subalansuotą ir pagrįstą visų esamų ir svarbių bylos aplinkybių vertinimą, atsižvelgdama į visus interesus, ypač į atitinkamo vaiko interesus“, kad „<...> atsižvelgimo į vaiko interesus gali pakakti, kad nepilnamečio tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariui būtų suteikta teisė turėti tokį patį statusą, kaip ir nepilnamečiui“, kad „vaiko [interesų apsauga] iš tikrųjų yra aiškinimo taisyklė, kuria Užsieniečių ginčų taryba turi vadovautis taikydama direktyvos 23 straipsnį“, <...> [pasikartojimai arba nereikšmingi svarstymai]

– <...> [šeštojo klausimo tekstas].

Atsakydama į tai, kita šalis teigia, kad <...> [pasikartojimai] [„]vienintelė pareiga, kylanti iš 23 straipsnio, buvo suteikti Direktyvos [2011/95] 24–35 straipsniuose nurodytas lengvatas, o ne suteikti tarptautinės apsaugos statusą tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariams“, kad „<...> negalima reikalauti, kad Užsieniečių ginčų taryba suteiktų tarptautinės apsaugos gavėjo statusą pagal direktyvos 23 straipsnį, kai šioje nuostatoje tai nenumatyta“, kad „<...> CCE galėjo teisėtai manyti, jog aplinkybės, kad Direktyvos [2011/95] 23 straipsnio perkėlimas į nacionalinę teisę buvo netobulas, darant prielaidą, kad jis įvyko, nepakanka, kad tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariai įgytų teisę gauti tokią apsaugą“, kad „<...> Teisingumo Teismas jau priėmė sprendimą dėl Direktyvos [2011/95] 23 straipsnio taikymo srities ir tai, kad šis straipsnis netobulai perkeltas į Belgijos teisę, jokiū būdu negali lemti tarptautinės apsaugos statuso suteikimo pareiškėjui“ <...>. [pasikartojimai arba nereikšmingi svarstymai]

Atsakydamas pareiškėjas nurodo <...>, kad „<...> tiek Jungtinės Tautos, tiek Europos Sąjunga ir Belgijos įstatymų leidėjas pirmiausia turi atsižvelgti į vaiko interesus; tai reiškia, kad valstybės narės, įgyvendindamos Sąjungos teisę, turi subalansuoti ir pagrįstai įvertinti visas aplinkybes ir interesus (žr., be kita ko, 2019 m. kovo 26 d. sprendimą *SM (Vaiko globa pagal Alžyro kafalos sistemą)*, C-129/18, EU:C:2019:248], kuriame Teisingumo Teismas, siekdamas geriausios vaiko interesų apsaugos, plačiai išaiškino sąvoką „kiti šeimos nariai“, taip pat visai neseniai priimtą 2020 m. liepos 16 d. Sprendimą *Belgijos valstybė (Šeimos susijungimas – Nepilnametis vaikas)*, C-133/19, C-136/19 ir C-137/19, EU:C:2020:577); siekiant užtikrinti, kad būtų užtikrinta pagarba Europos Sąjungos chartijoje įtvirtintoms pagrindinėms teisėms, paprasta valstybės narės galimybė, numatyta Sąjungos antrinės teisės akte, gali būti paversta tikra tos pačios valstybės narės pareiga“ <...>. [pakartotinai cituojama nuostata]

B. Vertinimas

<...> [nereikšmingi svarstymai]

Iš esmės šiame antrajame skundo pagrinde pareiškėjas teigia, jog atsižvelgiant į Direktyvos [2011/95] 20 straipsnyje nurodytus vaiko interesus ir pagarbą šeimos gyvenimui, pagal šios direktyvos 23 straipsnį tarptautinė apsauga Belgijoje pabėgėlio statusą gavusių ir ten gimusių vaikų tėvui turi būti suteikta net tuo atveju, jei šis tėvas asmeniškai neatitinka sąlygų, būtinų tarptautinei apsaugai gauti.

Kol Europos Sąjungos Teisingumo Teismas priims sprendimą dėl šiame sprendime pateiktų klausimų, Valstybės Taryba mano, kad [taip nėra] <...>. [pakartotinai cituojama nuostata]

Darant prielaidą, kad Direktyva [2011/95] taikoma Belgijoje pabėgėliais pripažintų ten gimusių vaikų tėvui, atrodo, kad, atsižvelgiant į vaiko interesus, kuriuos siekiam apginti Direktyvos [2011/95] 20 straipsniu, ir pagarbą šeimos gyvenimui, galima išduoti leidimą gyventi šalyje, kurį turėdamas šis tėvas galėtų teisėtai gyventi Belgijoje su šeima neturėdamas tarptautinės apsaugos, nors jis asmeniškai neatitinka jai gauti būtinų sąlygų. Jei Europos Sąjungos Teisingumo Teismas atsakytų, kad pareiškėjui taikomas Direktyvos 2011/95/ES 23 straipsnis ir kad ši į nacionalinę teisę neperkelta nuostata veikia tiesiogiai, pareiškėjas galėtų reikalauti iš Belgijos valstybės 24–35 straipsniuose nurodytų lengvatų, įskaitant leidimą gyventi šalyje, kurį turėdamas jis gali su šeima teisėtai gyventi Belgijoje.

Kadangi *Conseil d'État* yra paskutinės instancijos teismas, ji privalo kreiptis į Europos Sąjungos Teisingumo Teismą, kaip to prašo pareiškėjas, ir paklausti, ar siekiant atsižvelgti į geriausius vaiko interesus, kaip nurodyta Direktyvos 2011/95/ES 20 straipsnyje, ir pagarba šeimos gyvenimui, Belgijoje gimusių ir Belgijoje pripažintų pabėgėliais vaikų tėvui turi būti suteikta tarptautinė apsauga pagal šios direktyvos 23 straipsnį, net jei šis tėvas individualiai neatitinka tarptautinei apsaugai gauti būtinų reikalavimų.

Taigi tikslinga užduoti pareiškėjo pageidaujama klausimą. Šis klausimas [yra šeštasis rezoliucinėje dalyje išdėstytas klausimas].

– <...> [šeštojo klausimo tekstas]

TUO REMDAMASI

CONSEIL D'ÉTAT (VALSTYBĖS TARYBA) NUSPRENDŽIA:

<...>

Pagal [SESV] 267 straipsnio [trečią pastraipą] Europos Sąjungos Teisingumo Teismui pateikiami šie prejudiciniai klausimai:

- Ar 2011 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2011/95/ES dėl trečiųjų šalių piliečių ar asmenų be pilietybės priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų, vienodo statuso pabėgėliams arba papildomą apsaugą galintiems gauti asmenims ir suteikiamos apsaugos pobūdžio reikalavimų 2 straipsnio j punktas ir 23 straipsnis turi būti aiškinami taip, kad jie turi būti taikomi dviejų Belgijoje gimusių ir ten pabėgėliais pripažintų vaikų tėvui, nors minėto 2 straipsnio j punkte nurodyta, kad tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos nariams, kurie nurodyti Direktyvoje 2011/95/ES, ji taikoma „tiek, kiek šeima jau egzistavo kilmės šalyje“?
- Ar aplinkybė, kuria pareiškėjas rėmėsi per teismo posėdį, kad jo vaikai yra nuo jo priklausomi ir kad, pasak pareiškėjo, siekiant užtikrinti geriausius vaikų interesus jam turi būti suteikta tarptautinė apsauga pagal Direktyvos 2011/95/ES 18, 19 ir 38 konstatuojamąsias dalis, reiškia, kad tarptautinės apsaugos gavėjo šeimos narių sąvoka, vartojama Direktyvoje 2011/95/ES, turi būti taikoma ir šeimai, kuri nebuvo sukurta kilmės šalyje?
- Jeigu atsakymas į pirmuosius du klausimus būtų teigiamas, ar Direktyvos 2011/95/ES 23 straipsnis, kuris nebuvo perkeltas į Belgijos teisę, kad būtų galima suteikti leidimą gyventi šalyje arba tarptautinę apsaugą Belgijoje gimusių vaikų, kurie joje pripažinti pabėgėliais, tėvui, gali veikti tiesiogiai?
- Jei taip, ar neperkėlus Direktyvos 2011/95/ES 23 straipsnio į nacionalinę teisę, Belgijoje gimusių ir joje pabėgėliais pripažintų vaikų tėvui šis straipsnis suteikia teisę reikalauti 24–35 straipsniuose nurodytų lengvatų, įskaitant leidimą gyventi šalyje, leidžiantį jam su šeima teisėtai gyventi Belgijoje, arba teisę gauti tarptautinę apsaugą, net jei jis individualiai neatitinka tarptautinei apsaugai gauti būtinų sąlygų?
- Ar siekiant užtikrinti Priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų direktyvos 23 straipsnio, aiškinamo atsižvelgiant į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 7, 18 ir 24 straipsnius ir Priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų direktyvos 18, 19 ir 38 konstatuojamąsias dalis, veiksmingumą pagal šį straipsnį reikalaujama, kad valstybė narė, kuri savo nacionalinėje teisėje neįtvirtino nuostatos, kad tokio statuso gavėjo šeimos nariai, [kaip jie apibrėžti šios direktyvos 2 straipsnio j punkte arba kurie individualiai priklauso nuo tokio statuso gavėjo], galėtų, jei individualiai neatitinka tokio statuso suteikimo sąlygų, pretenduoti į tam tikras lengvatas, pripažintų tokių šeimos narių teisę į antrinį pabėgėlio statusą, kad jie galėtų prašyti šių lengvatų siekdami išlaikyti šeimos vientisumą?

- Ar pagal Priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų direktyvos 23 straipsnį, aiškinamą atsižvelgiant į Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 7, 18 ir 24 straipsnius bei Priskyrimo prie tarptautinės apsaugos gavėjų direktyvos 18, 19 ir 38 konstatuojamąsias dalis, valstybė narė, kuri savo nacionalinėje teisėje neįtvirtino nuostatos, kad pabėgėlio statusą turinčio asmens tėvai galėtų naudotis šios direktyvos 24–35 straipsniuose išvardytomis lengvatomis, turi leisti jiems pasinaudoti išvestine tarptautine apsauga, kad būtų atsižvelgta į geriausius vaiko interesus, ir užtikrinti jo turimo pabėgėlio statuso veiksmingumą?

<...>

<...> [procesas ir teismo sudėtis]

DARBINIS VERTINIMAS